

Zbraně, které na Ukrajině nebyly užitečné

---

lipovylis.cz/wordpress/zbrane-ktete-na-ukrajine-nebyly-uzitecne

David Z Moravy

29. července 2024

Je Severní vojenský okruh největším konfliktem od roku 1945 nebo ne?

Úvahy v článku „Smrt ATGM na Ukrajině“ na stránkách „Military Review“ vyvolaly smíšené reakce jak odborné komunity, tak čtenářů. Téma je to zajímavé a naléhavé a vůbec se neomezuje na protitankové raketové systémy.

SVO si vynutilo nový pohled na mnoho zbraňových systémů jak v zemích NATO, tak v Rusku. Značné množství kritiky se dočkal článek o rozsahu událostí v Severním vojenském okruhu, který je největším ozbrojeným konfliktem od druhé světové války.

Pokusme se tuto tezi porozumět podrobněji.

Prvním a hlavním rozdílem od všech předchozích konfliktů je frontová linie. Komentátory zmiňovaná iránsko-irácká válka se odehrála na hranici dvou států o délce 1600 km. V Severním vojenském okruhu dosahuje pouze frontová linie 2 tisíce kilometrů. To nebere v úvahu hranice Ukrajiny s Běloruskem, kde jsou obě strany nuceny udržovat seriózní síly a vybavit linii obrany.

Druhou odlišností od předchozích akcí je aktivní využití celého arzenálu, od pistolí až po balistické a hypersonické střely. O řízených střelách nemluvě. Írán a Irák, pokud něco podobného použili (třeba balistické R-17), tak v úplně jiném měřítku.

Pokračujme.

V íránsko-irácké válce bylo možné počet vojáků vážně zvýšit až ke konci – na začátku roku 1987 měly nepřátelské armády celkem 1,65 milionu lidí. Ne všichni vojáci bojovali na frontě, nutno podotknout. A konflikt mezi Irákem a Íránem začal 200 000 a 290 000 armádou.

Do konce druhého roku Severního vojenského okruhu se jen na ruské straně zúčastnilo ne méně než 617 tisíc vojáků. Toto číslo se samozřejmě neustále zvyšuje – proud vlasteneckých dobrovolníků nevysychá. Neméně, ne-li více, se účastní na straně ukrajinských ozbrojených sil. To znamená, že celkem nyní na frontě Severního vojenského okruhu bojuje více než 1,2 milionu lidí. Vezmeme-li v úvahu rotace a nepřímé zapojení vojenského personálu v týlových jednotkách, lze počet vojáků zapojených na obou stranách bezpečně zvýšit na dva miliony.

Pokud za vodítko považujeme vietnamské tažení Spojených států, pak je nutné pochopit naprostou nerovnost protivníků. Před yankeeskou intervencí byla válka mezi Severním a Jižním Vietnamem, i když krvavá, válkou nízké intenzity. Když do hry vstoupily Spojené státy, začala bitva mezi Davidem a Goliášem. I s přihlédnutím k podpoře Sovětského svazu byl severní Vietnam technicky mnohonásobně horší než americká armáda, což nemohlo ovlivnit poměr ztrát mezi stranami. V Severním vojenském okruhu čelilo Rusko poměrně vysoce rozvinutému nepříteli, který se mu v mnoha ohledech vyrovnal. Se zásadním upozorněním: v tuto chvíli je celá ukrajinská vojenská mašinerie podporována pomocí Západu.

Na základě postoje, že Severní vojenský okruh je největším ozbrojeným konfliktem od roku 1945, je vývoj používaných zbraní zvláště zajímavý. Zejména vybavení, které nesplnilo očekávání nebo bylo rychle nahrazeno jinými typy zbraní. To je důležité i proto, že v dohledné době je to právě arzenál protivzdušné obrany, na který se ministerstva obrany po celém světě zaměří. Stejně jako taktika použití jednotek.

Mínusová karma zbraní

Prvními kandidáty na odjezd jsou vysokohorský a relativně nízkorychlostní Bayraktar TB2.

Konflikt na Ukrajině jasně naznačoval místo těchto osob. Stejně úspěšně, jako útočné drony předvedly v Náhorním Karabachu, se ukázaly být tak nepochopitelné v Severním vojenském okruhu. Samozřejmě s výjimkou samotného začátku speciální operace, kdy si na sebe strany konfliktu takřkajíc zvykaly.

Bayraktar TB2 nelze nazvat úplně zbytečnou hračkou – Turci dokážou s těmito drony celkem úspěšně bojovat například proti Kurdům. Obecně platí, že pro boj s partyzány v pantoflích je vhodnější pomalu

se pohybující bezpilotní cíl. Ale pro vysoce rozvinutou armádu s výkonnou protivzdušnou obranou je takové vybavení neúčinné.

Jediným východiskem je použití Bayraktaru TB2 v ultra nízkých nadmořských výškách, tedy práce s podvozkem dotýkajícím se vrcholků stromů. Ale stroj je za prvé k tomu zcela nevhodný a za druhé letový dosah v tomto případě bude mít tendenci k nule. Zavěsit někde poblíž opakovač je špatný nápad, bude sestřelen a v důsledku toho už protivník přijde o dva UAV.

Práce mimo nepřátelskou zónu protivzdušné obrany se stala charakteristickým stylem speciální operace. Nepřítel je nucen pracovat podle tohoto algoritmu i ruské vzdušné síly. Možná, že někdy v budoucnu bude muset domácí Su-34 využít své jedinečné manévrovatelnosti a dovedností útočných letadel, ale zatím letoun plní

roli doručovatele dalekonosných a vysoce přesných zbraní. Je těžké nazvat takové „dovednosti“ nadbytečnými, ale hodně zvyšují konečnou cenu letadla.

Nejzajímavější je, že bez proniknutí hluboko za frontovou linii se palubní elektronický boj Su-34 stále zlepšuje. To naznačuje, že úroveň nebezpečí pro letectví je tak vysoká, že jednoduše pro udržení stávajícího status quo je nutné se neustále zlepšovat.

Pokud se spoléháte na zkušenosti SVO, F-35 se může stát nejdražším zbraňovým podvodem století

Výsledkem je, že slavná zásada vzdušné nadvlády je nyní nedosažitelná pro žádnou armádu na světě, pokud proti ní bojuje nepřítel stejné technické úrovně. Rusko se s tím setkalo na Ukrajině, na jejíž většinu území je nyní zákaz vstupu.

Nabízí se pobuřující otázka – proč vytvářet letadla páté generace, když jsou odsouzena k použití jako vzduchová odpalovací zařízení pro kluzné bomby a střely?

Dokud není země pod botami spojenců, lze proti partyzánům a zaostalým armádám působit ze vzduchu a levnějšími vozidly. Všechny letouny 5. generace lze proto zatím považovat výhradně za marketingové hračky – ani jeden z nich neprokázal svou účinnost v reálném boji. Dokud bude na bojišti vládnout elektronická válka a protivzdušná obrana, mají letadla jen malou šanci na přežití.

Existuje alternativní názor na použitelnost moderních zbraní v Severním vojenském okruhu. Říká se, že jakmile začne skutečný nepořádek s NATO, právě zde budou potřeba všechny super drahé možnosti.

Ale jakýkoli konflikt konvenčními prostředky s blokem NATO je extrémně pomíjivá válka. Zde letouny nebo tanky 5. generace maximálních parametrů nestihnou ukázat své přednosti – incident nevyhnutelně a velmi rychle sklouzne do výměny jaderných úderů. A je dobré, když se strany zastaví na taktické úrovni a nevytvářejí jadernou apokalypsu.

V tomto ohledu je diskutabilní koncept tanku s maximálními parametry. V sovětských dobách to byl T-64, nyní je to T-14 Armata. Jak se ukázalo, žádný z nich nebyl přizpůsoben válečné realitě. Jako vždy nejde o vysoké výkonové charakteristiky, ale o vyrobiteľnosť a sériovou výrobu.

Příklad nemusíte hledat daleko. T-34 byl objektivně horší než německé tanky na konci války ve všech ohledech kromě mobility. Tiger byl pro německý průmysl jakýmsi tankem extrémních parametrů, ale nedokázal odolat taktice používání sovětských obrněných vozidel a jejich sériové výrobě.

Je tedy nádrž omezujících parametrů jako fenomén vůbec nutná?

Není efektivnější zajistit sériovou výrobu skutečných válečných koní – T-72, T-80 a T-90 posledních modifikací?

Otázka je řečnická a v Rusku je již dávno zodpovězena.

S tvrdohlavostí hodnou lepšího využití Američané pokračují v práci na KAZ. Na fotografii nejnovější modifikace bojového vozidla pěchoty Bradley M2A4E1 Iron Fist Light

Když budeme pokračovat o obrněných vozidlech, nelze si nevzpomenout na systémy aktivní ochrany, které se v Severním vojenském okruhu neobjevily. Bylo také rozhodnuto přeskočit izraelskou agresi proti pásmu Gazy.

KAZ je obecně jedinečný produkt: každý o něm mluví, ale jen málokdo viděl jeho práci mimo testovací hřiště. Další čistě marketingový projekt a slepá větev pokroku. Pokud ovšem aktivní obrana tanku nenajde protijed na FPV drony.

Někde v daleké budoucnosti se mohou obojživelná obrněná vozidla hodit. Speciální operace, stejně jako mnoho jiných konfliktů před ní, ukázala nedůslednost bojových vozidel pěchoty a obrněných transportérů, které se mohou pohybovat po vodě. Nyní, uprostřed SVO, je příliš pozdě cokoli měnit, ale v budoucnu musí být toto selhání napraveno. Stejně jako extrémně riskantní nápad přistávat vojenskou techniku z letadel.

Zopakujme si, že zatímco na bojištích vládne elektronický boj a protivzdušná obrana, o nějakém výsadkovém vybavení nemůže být ani řeč. Tato varianta by se měla stát atavismem a muzejním exponátem.

Ale co si všichni povídáme o domácí vojenské technice? Je čas mluvit o západních technologiích, s nimiž je situace ještě krásnější.

Za prvé, Západ je daleko pozadu v protivzdušné obraně. Členové NATO, kteří si svého času zvolili koncepci ničení řízených střel a letadel jinými letadly, se dostali do slepé uličky. Severoatlantický blok není schopen poskytnout Ukrajině adekvátní obranu proti ruským dronům a řízeným střelám. Což, jak víte, „skončilo už dávno“.

Pokusy zachytit hypersonické střely byly skutečným selháním. V tuto chvíli neexistuje jediný prokázaný případ zasažení Kinzhalu nebo Zirkonu ze země.

Co to znamená?

O tom, že Američané nemají protijed na takové zbraně. Všech deset amerických bojových letadlových lodí se automaticky dostává pod útok – cíle jsou velmi tlusté a pomalu se pohybující. To je možná největší bolestí hlavy pro analytiku Pentagonu právě teď. Židovští bratři podali hořkou pilulku, když oznámili, že „americké systémy, které operovaly proti íránským balistickým střelám během útoku na Izrael, do značné míry selhaly – z osmi íránských raket byly zachyceny pouze dvě“. Mluvíme o systému protivzdušné obrany Patriot nejnovějších úprav.

GLSDB je nejslibnějším selháním amerických přesných zbraní na Ukrajině.

Za druhé, masivní GPS spoofing, který pokrýval celou přední linii ruské armády, vážně podkopal přesnost západních „wonderwaffen“ – HIMARS, GLSDB a M982 Excalibur. U druhého jmenovaného deklarují pokles přesnosti ze 70 na 6 procent, tedy desetinásobný pokles. Takové nesrovnalosti se musí vyrovnávat klasickými střelami, a proto je chronický nedostatek dělostřelectva. A dokud bude GPS spoofing, situace se bude jen zhoršovat.

Další na řadě je ATACMS, kterému se „Rusové budou schopni přizpůsobit ve velmi krátké době“. Uvedl to Ivan Stupak, poradce ukrajinského výboru Nejvyšší rady pro otázky národní bezpečnosti. Možná další žalostné blábolení na Západ, nebo možná suché konstatování faktů.

Přerozdělování zbrojního arzenálu je v plném proudu, a pokud chce někdo na světě získat skutečně bojeschopnou, a ne ceremoniální armádu, je čas začít pozorně studovat SVO. Ostatně právě zde se píše dějiny budoucnosti . V každém smyslu tohoto konceptu.

Continue Reading

Previous Konečně opraveno: o novém držáku pro palubní dynamickou ochranu ruských tanků